

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De caducis & sempiternis rebus: quòd grauißimè peccent, qui præsentia
futuris antepoñant. cap. xx.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A est: pietas autē ad omnia utilis est, promissionē habēs vitæ quæ nūc est, & futuræ.
 Gratia estis saluati per fidem (& hoc non ex vobis, Dñi enim donum est) non ex operibus, vt ne quis gloriatur.

Pietati operam da. Ipsa enim & in cælum te subuehet, & immortalē tibi apud ho- mines gloriā comparabit. *Basil.*

Honor ille, qui Deo vero habetur, proculdubio honorantis quoque est honor. Contra honor falso Deo habitus, ipsius quoque, qui honorat, ignominia est. *Greg. Thaum.*

Pietati supra omnia studendum est: eaque virtutum omnium mater dici debet. Omnium enim virtutum principium ac finis est.

B Crebrius Dei recordari, quam spiritum ducere oportet.

Qui reijcit, reijciat: qui iniquē agit, iniquē agat. Super montem excelsum ascendemus, non vt conqueſcamus, sed vt prædicemus. *Nat. Ex Esa. 21.*

Melius est honestum bellum pace à Deo disungente.

Novi ego homines peccatores, qui, imposita ægrotantibus manu, eos morbo liberarunt. Verum id duobus modis fit, hoc est non solum illius causa, per quem datur, sed etiam eius, qui accipit. Nam si is, qui accipit, fide careat, nec à iusto, nec à peccatore gratiam accipit. Qui enim recipit prophetam in nomine prophetæ, mercedem prophetæ accipiet. *Mat. 10. 2. 9.*
 rursum Dominus: Iuxta fidem vestram fiat vobis. Tu facito, vt ei, qui ad te in Domini nomine accedit, fidem habeas, nihil addubitans: & gratiam accipies. Deus enim est, qui operatur.

De profectu spirituali. CAP. XIX.

RATRES, ego nondum arbitror me comprehendisse. Vnum autem, quæ quidem retrò sunt, obliuiscens, ad ea verò, quæ sunt priora, extendens meipsum, ad destinatum persequor, ad brauium supernæ vocationis, Dei, in Christo Iesu.

Sic curro, non quasi in incertum: sic pugno, non quasi aërem verberans. Sed castigo corpus meum, & in seruitutem redigo: ne fortè cum aliis prædicauerim, ipse reprobos efficiar. *1. Cor. 9. 12.*

Æmulamini charismata meliora. Quæ sursum sunt, querite, non quæ super terram. *Col. 3.*

Ne propterea glorieris, quòd malis præstantior esse videaris: sed eo potius nomine discrucieris, quòd à bonis supereris. *Nat.*

Noli parua lance virtutem ponderare. Qui sui curam rectè gerit, Deo quoque curæ est.

E De caducis & sempiternis rebus: & quòd grauissimè peccent, qui præsentia futuris anteponant. CAP. XX.

REDO videre bona Domini in terra viuentium. Super caput eorum laudatio, & exultatio, & lætitia: & fugiet dolor & gemitus. *Psal. 26. Esa. 35.*

Intrate per angustam portā, quia lata porta & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt qui intrant per eam: arcta autem porta & angusta via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt qui inueniunt eam. *Mat. 7.*

Tempus breue est: reliquum est, vt qui habent vxores, tanquam non habentes sint: & qui gaudent, tanquam non gaudentes: & qui vtuntur hoc mundo, tanquam non vtantur. Præterit enim figura huius mundi. *1. Cor. 7.*

Quod in præsentī leue est tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate *2. Cor. 4.*

D. IOANN. DAMASCENI

aternum pondus gloriae operatur in nobis: non contemplantibus nobis quae videntur, sed quae non videntur. Quae enim videntur, temporalia sunt: quae autem non videntur, aeterna.

1. Cor. 15. Si in hac vita tantum in Christo sperantes sumus, miserabiliores sumus omnibus hominibus.

Heb. 13. Non habemus hinc civitatem permanentem: sed futuram inquirimus.

Incerti. *Novos caelos, & novam terram, & pollicitationes ipsius expectamus, in quibus iustitia habitat.*

Basil. in psal. 1. *Duae sunt viae inter se pugnantibus, altera lata & spatiosa, altera arcta & angusta: & duo duces, quorum uterque nos ad se convertere conatur. Ac quidem plana & lata ac proclivis ducem fraudulentum ac perniciosum diabolum habet, per voluptatem, eos, qui se sequuntur, pertrahentem: aspera autem & acclivis, angelum bonum, per labores cum virtute coniunctos, eos, qui se sequuntur, ad beatum finem ducentem. Et quidem, tantisper dum quisque nostrum puerili aetate est, praesentes voluptates sequens, nullam omnino futuri curam gerit. At postquam virilem aetatem attigit, atque animi ipsius notiones numeros omnes suos impleverunt, tum denique quodammodo videre sibi videtur vitam in virtutem ac vitium sese findentem. Atque identidem ad utrumque mentis oculos flectens, composita inter se perpendit ea, quae utriusque insunt. Siquidem peccatorum vita omnia huius evitanda oblectamenta ob oculos ipsi proponit: iustorum autem vita, sola futuri seculi bona ipsi utique ostendit. Ac vita quidem eorum, qui salutem consecuturi sunt, quantum praecleara suis amantissimè pollicetur quae futura sunt: tantum quoque laboriosa praebet praesentia: contra iucunda & intemperans ac libidinosa vita, non in futurum expectandam, sed iam praesentem voluptatem offert. Aestuatur igitur hic omnis animus, ac cogitationibus vacillat. Nam cum aeterna animo complectitur, virtutem capeffendam sibi proponit: cum autem in praesentia oculos conijcit, voluptatem potiore habet. Hinc carnis delicias cernit, illic carnis afflictionem: hic temulentiam, illic ieiunium: hic verberes lachrymas, illic petulantes risus. Beatus itaque est ille, qui voluptatum illecebris ad exitium minimè transuersus actus est, verum spem salutis per patientiam expectat.*

Quid flugitiosam, virtutem, quae dicitur non esse amantissimè ferant.

Rerum humanarum nihil amplum atque admirandum esse censemus. Neque enim in fluxis ac praetereuntibus rebus bonum situm est: verum ad sempiternorum ac verorum bonorum participationem vocati sumus.

Magni pretij rebus ne res vilissimas & contempnissimas praeferas: nec mali negotiatoris sitis, nimirum fluxam & caducam vitam immortalis ac beatae vitae anteponentes.

Ante faciem tuam vitam ac mortem posui, bonum ac malum, duas inter se contrarias naturas. Confer eas apud te. Accurate perpende, vtiliusne tibi sit breuem ac temporariam voluptatem amplecti, ac per eam sempiterna morte mulctari, an erumnā eam, quam virtutis studium affert, amplecti, atque eius ope & adiumento sempiternam vitam adipisci.

Optimum consilium. *Noli omnia voluptati dare: fac etiam quippiam animae impertias. Sic existima, duas tibi filias esse, nempe huius vitae voluptatem, & vitam caelestem. Si animum inducere nequis, ut omnia praestantiori des, saltem intemperanti filiae ac pudicae portionem equam tribue. Noli hanc vitam immodicis opibus ornare, alteram autem nudam & pannosam, atque incomptam & deformem sponso exhibere: ne alioqui eam conspicatus, faciem auertat, eamque oderit, atque cum ipsa copulari recuset.*

Diu mundo viximus: iam nobis quoque viuamus. Quid animae par? Quid cum caelorum regno comparandum? Quis maiore auctoritate consiliarius apud te est, quam Deus? Quis sapiente illo prudentior? Quis bono illo conducibilior? Quis creatore coniunctior?

Vide ne, dum via ad salutem ferentis angustias fugis, peccati latitudinem sequaris. Time ne, cum ad extremum usque vitae diem per latam viam incesseris, consentaneum vitae hospitium inuenias.

In dict. illud, attende tibi ipsi. *Attende tibi ipsi, nec in perituris rebus tanquam in sempiternis pedem fige, nec sempiterna, tanquam fluxa contemne. Carnem aspernare: nam dilabitur. Animae salutis, quae immortalis est, stude. Ne carni animum adijcias, o homo, nec huius commodis consulas: nec*

A nec opes & gloriam, ac potentiam admireris, nec ea omnia, quæ tibi temporarium vsum ac ministerium explent.

Si, quæ fluxa ac temporaria sunt, tam præclara sunt, qualia tandem æterna sunt? Et si cæli magnitudo mentis humanæ modulum excedit, sempiternarum rerum naturam quis tandem mortalium indagare poterit?

In ijs rebus, quæ aspectu sentiuntur, studium suum collocare, proprium est eorum, qui nullam futuri sæculi spem sibi ipsis proponunt.

B Cum ea, quæ ad corpus spectant, citra labores ab hominibus comparari nequeant, & panis & cibus labores ac sudores requirant, & naturæ necessitas segnitiam propelet, & egestatis flagrum sine ulla excusatione lutum ad laborem adigat, quis sempiternam vitam audiens, ad labores non excitetur? Quis non libenti animo cælestis regni causa sudores ferat? Quis non pro perenni voluptate dolorem contemnat, ac pro nihilo periculis tentationum fluctus ac tempestates subeat, ut ad cælestes mundinas, quæ prædonum iniuriæ minimè patent, perueniat? Labores enim ubique bona conciliant.

Falsæ sunt stultorum opiniones, falsæ malè sentientium existimationes, qui opibus, & libertati, ac potentiæ huiusce vitæ, beatitudinem attribuunt: illud nescientes, seruitutem quoque cernere licere, omni libertate sublimiorem, & imbecillitatem quauis potentia firmiorem, & paupertatem comperire omnibus diuitiis locupletiozem.

C De Dei prouidentia: & quòd Deus rebus humanis prospiciat.

C A P. X X I.

D I X I T Sion, Dereliquit me Dominus, & Dominus oblitus est mei. Nunquid obliuisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar tui. Consolabitur Dominus ruinas Sion, & ponet desertum eius quasi delicias, & solitudinem eius quasi hortum Domini.

D Hæc dicit Dominus, Quod perierat, requiram: & quod abiectum erat, reduecam: & quod contractum fuerat, alligabo: & quod infirmum fuerat, consolidabo: & quod pingue & forte, custodiam: & pacem illas in iudicio.

Diligis omnia quæ sunt, & nihil odisti eorum quæ fecisti: nec enim odians aliquid constituisti aut fecisti. Quomodo autem posset aliquid permanere, nisi tu voluisses? aut quod à te vocatum non esset, conseruaretur? Parcis autem omnibus: quoniam tua sunt, Domine, qui amas animas. Sanctus enim tuus spiritus est in omnibus. Pusillum & magnū ipse fecit, & æqualiter est ei cura de omnibus. Nauem cupiditas acquirendi excogitauit: & artifex sapientia fabricauit sua. Tua autem, Pater, prouidentia gubernat: quoniam dedisti & in mari viam, & inter fluctus semitam firmissimam, ostendens quoniam potens es ex omnibus saluare, etiam si quis sine arte adeat mare. Sed ut non essent vacua sapientiæ tuæ opera: propter hoc etiam & exiguo ligno credunt homines animas suas, & transseantes mare per ratem liberati sunt.

Quicquid boni ex diuina potentia ad nos peruenit, gratiæ omnia efficientis operatio-nem esse dicimus.

Deo proprium reuera & congruens est, propitium se præbere, ac misereri, operibus que suis salutem afferre, etiam si ad interitus periculum ferantur. Apud eum enim, inquit Psal. 129. ille, est propitiatio.

Omnia quidem in vniuersum diuina prouidentia orta esse atque gubernari, vera pietate præditi sapientes tradunt. At si speciatim singula perspicias, eorum quæ sunt, alia habitu, alia natura, alia impetu & imaginatione, alia ratione, ac peculiari iudicio &